

Sygn. akt I C 659/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Małgorzata Chomiuk

Protokolant st. sekr. sąd. Iwona Bierkat

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2015 r. w Siedlcach sprawy

z powództwa A. O. (1), K. O.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie

I. zasądza na rzecz K. O. od (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 90.000 (dziewięćdziesiąt tysięcy) zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23.06.2014 r do dnia zapłaty,

II. zasądza na rzecz A. O. (1) od (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 90.000 (dziewięćdziesiąt tysięcy) zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23.06.2014 r do dnia zapłaty,

III. zasądza na rzecz K. O. od (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 3.617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. zasądza na rzecz A. O. (1) od (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 3.617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

V. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa od (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 9.671,37 zł (dziewięć tysięcy sześćset siedemdziesiąt jeden zł trzydzieści siedem gr) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

I C 659/14

UZASADNIENIE

K. O. wniosła o zasądzenie od (...) S. A. z siedzibą w W. kwoty 40.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23.06.2014 r do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego zwrotu kosztów postępowania, a w tym kosztów zastępstwa procesowego.

A. O. (1) wniósł o zasądzenie od (...) S. A. z siedzibą w W. kwoty 40.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23.06.2014 r do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego zwrotu kosztów postępowania, a w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swego żądania powodowie wskazali, iż w dniu 23.02.2005 r doszło do wypadku drogowego, z udziałem syna powodów A. O. (2), w wyniku którego poniósł on śmierć. Osoba winna spowodowania wypadku zmarła w wyniku odniesionych w nim obrażeń. Postępowanie w sprawie karnej zostało umorzone wobec śmierci sprawcy wypadku. Pojazd, którym poruszał się sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeniowym. Pozwany co do zasady przyjął swoją odpowiedzialność za skutki wypadku, zwrócił powodom koszty pogrzebu, natomiast odmówił wypłaty odszkodowania za znaczne pogorszenie sytuacji

życiowej powodów w wyniku śmierci syna. Powodowie wskazali, iż pismem z dnia 13.05.2014 r ich pełnomocnik zgłosił pozwanemu roszczenia zadośćuczynienia oparte na treści art. 448 k.c. w zw. z art. 24 par. 1 k.c. Pozwany otrzymał to zgłoszenie w dniu 22.05.2014 r, dlatego też początkowy termin biegu odsetek od żadanego w pozwie zadośćuczynienia został określony na dzień 23.06.2014 r. Powodowie wskazali, iż pomiędzy nimi a ich tragicznie zmarłym synem istniała bardzo silna więź uczuciowa i emocjonalna. A. O. (2) przed śmiercią mieszkał wraz z rodzicami. Był osobą pomocną i wrażliwą, lubianą przez całe otoczenie. Był jedynym synem powodów, którzy oprócz niego posiadają jeszcze jedno dziecko – córkę. Powodowie wskazali, iż nie są w stanie opisać tego co czuli w chwili powzięcia wiadomości o śmierci syna, jak i przez wiele następnych miesięcy, gdy zaczęli otrzasać się z szoku pograżając się jednocześnie w żalobie, bólu i tęsknocie. Każda rozmowa o A. i jego śmierci powoduje silne wzruszenie. Powodowie wskazali, iż przeżyli prawdziwy wstrząs psychiczny. Nie mogli pogodzić się z tym, co się stało. Ich życie uległo przemianie. Częściowe ukojenie powódka znalazła w modlitwie. Niestety nie pogodziła się ze śmiercią dziecka. Powód nie może poradzić sobie z emocjami po stracie syna do dnia dzisiejszego. Silny ból stara się zagłuszyć alkoholem. Przed śmiercią syna powód alkohol spożywał okazjonalnie. Obecnie pije każdego dnia. Z uwagi na datę zdarzenia powodowie jako podstawę prawną swoich żądań wskazali treść art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Na poparcie swojego stanowiska przywołali orzecznictwo sądowe w tym zakresie. Powodowie wskazali, iż więź z dzieckiem ma charakter specyficzny, ma szczególne zabarwienie emocjonalne, stanowiąc najwyższą formę więzi uczuciowej pomiędzy ludźmi. Dlatego też kwota przyznanego za zerwanie tej więzi zadośćuczynienia nie powinna być symboliczna. Powodowie wskazali również, iż wysokość żądanych w pozwie kwot została określona z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy, a więc m.in. daty zdarzenia, daty dochodzenia roszczeń, okoliczności wypadku, relacji rodzinnych za życia zmarłego, sposobu przeżywania śmierci najbliższego członka rodziny bezpośrednio po wypadku, jak i dziś oraz rozmiaru cierpień, bólu i tęsknoty jaka wiązała się ze stratą.

Pozwany (...) S. A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany zakład ubezpieczeń wskazał, iż kwestionuje zasadność żądań powodów objętych pozwem o zasądzenie dochodzonych kwot w oparciu o przepis art. 448 k.c. w związku z art. 24 par. 1 k.c. oraz wysokość tych roszczeń. W ocenie pozwanego brak jest przesłanek do przyznania powodom zadośćuczynienia na podstawie przepisu art. 448 k.c. w związku z art. 24 par. 1 k.c. Uwzględniając stan prawny na dzień powstania szkody wyłączną podstawę prawną dochodzenia roszczeń związanych ze śmiercią osoby najbliższej stanowi przepis art. 446 k.c. Powodowie nie wykazali przesłanek i nie udowodnili zasadności dochodzonych kwot zadośćuczynienia pieniężnego. Pozwany powołał się na treść komentarzy oraz orzecznictwo dotyczące art. 448 k.c., wskazujących na brak przesłanek do dochodzenia na podstawie tego przepisu roszczeń związanych ze śmiercią osoby bliskiej. Ponadto pozwany wskazał, iż z treści art. 448 k.c. wynika fakultatywność świadczenia. Tym samym nie przysługuje ono w każdym wypadku. Oceniając stan faktyczny sprawy w kontekście przytoczonych zasad pozwany uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia wystąpienia przesłanek określonych w przepisie art. 448 k.c. uzasadniających przyznanie żądanej przez powodów kwoty zadośćuczynienia. Strona powodowa nie udowodniła bowiem, aby pomiędzy rodzicami a zmarłym synem istniała szczególna więź uzasadniająca zasądzenie zadośćuczynienia w ogóle, a w szczególności w żądanej kwocie. Powodowie nie udowodnili, aby z powodu śmierci syna podupadli na zdrowiu i musieli korzystać z pomocy psychologa lub psychiatry. Zdaniem pozwanego żądane przez powodów kwoty są rażąco wygórowane, nawet gdyby roszczenia co do zasady były usprawiedliwione.

Pismem z dnia 09.01.2015 r powodowie rozszerzyli swoje powództwo i wnieśli o zasądzenie od pozwanego na ich rzecz tytułem zadośćuczynienia kwot po 90.000 zł dla każdego z nich wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23.06.2014 r do dnia zapłaty. Ponadto wnieśli o zasądzenie na ich rzecz zwrotu poniesionych kosztów sądowych.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, podtrzymując swoje stanowisko w tej sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 23 lutego 2005 r w W. miał miejsce wypadek drogowy, w wyniku którego A. O. (2) doznał ciężkich obrażeń ciała skutkujących jego śmiercią. Za sprawcę tego wypadku został uznany kierujący samochodem, którym A. O. (2) podróżował jako pasażer. R. K. - sprawca wypadku również w nim zginął. (Postanowienie Prokuratury Rejonowej w Mińsku Mazowieckim o umorzeniu postępowania w sprawie z dnia 29.04.2005 r. k. 16 – 20)

Pojazd, którym poruszał się sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeniowym. (okoliczność bezsporna)

W dacie swojej śmierci A. O. (2) miał 27 lat, mieszkał razem ze swoimi rodzicami K. O. i A. O. (1). Oprócz syna powodowie mieli jeszcze córkę – R., która w dacie śmierci brata mieszkała na stałe w W.. Więzy emocjonalne i uczuciowe w rodzinie powodów były bardzo silne. A. O. (2) był, grzecznym, sympatycznym, towarzyskim mężczyzną. Ukończył zasadniczą szkołę zawodową, podejmował prace dorywcze. Swoją przyszłość widział przy rodzicach. W ich mieszkaniu wyremontował sobie pokój. A. O. (2) miał dziewczynę, ale z uwagi na brak stałej pracy i stałych dochodów nie planował w najbliższym czasie założenia swojej rodziny. Powodowie po śmierci A. O. (2) przeżyli prawdziwy wstrząs psychiczny. Powódka strasznie płakała, a nawet wyła, a nie płakała. Nie można jej było uspokoić. Powód zamknął się w sobie, nie można było nawiązać z nim kontaktu. Powodowie doznali okresowej ostrej reakcji na stres. Mimo upływu czasu powodowie nie mogli pogodzić się z tym co się stało. K. O. do chwili obecnej ma zaburzenia snu. W szybkim czasie po śmierci syna straciła ok. 5 kg., do chwili obecnej nie powróciła do poprzedniej wagi. Powódka uciekała w modlitwę, stała się bardzo religijna, nawet przesadnie. Powód natomiast zaczął zagłuszać emocje po stracie syna nadużywaniem alkoholu do tego stopnia, że pojawiły się u niego ataki padaczkowe. Oboje powodowie bardzo dbają o grób syna. Początkowo na cmentarz chodzili codziennie, nawet po kilka razy, a obecnie chodzą co tydzień. Jednym z najczystszych grobów na cmentarzu jest grób syna powodów. Najtrudniejsze chwile powodowie przeżywają w czasie świąt, uroczystości rodzinnych, gdy nieobecność syna jest najbardziej odczuwalna. Do dnia dzisiejszego powodowie nie zmienili w pokoju zajmowanym przez ich syna A.. Po śmierci syna żadne z powodów nie korzystało z pomocy lekarza psychiatry czy psychologa. Również lekarz rodzinny nie udzielał pomocy lekarskiej powodom w związku z ich stanem emocjonalnym po śmierci syna. (odpis skrócony aktu zgonu k. 15, zeznania świadków złożone podczas rozprawy w dniu 14.11.2014 r: R. P., B. T., wyjaśnienia powodów K. O. i A. O. (1) złożone w toku niniejszego postępowania, opinii biegłego psychologa k. 65 – 70, k. 100, karty informacyjne z leczenia szpitalnego k. 84 - 86)

Pismem z dnia 13.05.2014 r powodowie poprzez swego pełnomocnika wniosli do pozwanego zakładu ubezpieczeń o wypłatę na ich rzecz tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych tj. więzi uczuciowej, emocjonalnej i rodzinnej pomiędzy rodzicami a ich synem w wysokości po 100.000 zł dla każdego z powodów. Jednocześnie wniosli o wypłatę na ich rzecz odszkodowania za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej w kwotach po 50.000 zł na rzecz każdego z nich. (pismo k. 21 – 23) Pozwany zgłoszenie roszczeń powoda otrzymał w dniu 22.05.2014 r (potwierdzenie przyjęcia zgłoszenia k. 24)

Decyzją z dnia 14.0.2014 r ubezpieczyciel przyznał powodom odszkodowanie w kwocie 7526,50 zł związane z poniesionymi przez nich kosztami pogrzebu syna. Jednocześnie pozwany odmówił wypłaty odszkodowania opartego na treści art. 446 par. 3 k.c. Decyzją z dnia 24.11.2005 r pozwany ubezpieczyciel przyznał powodom dodatkowo kwotę odszkodowania w wysokości 1210 zł z tytułu kosztów wybudowania nagrobka dla zmarłego syna powodów. Jednocześnie ponownie ubezpieczyciel odmówił wypłaty stosownego odszkodowania z tytułu znacznego pogorszenia sytuacji życiowej powodów. Pozwany nie uwzględnił również roszczeń powodów w zakresie należnego im zadośćuczynienia. (decyzje k. 25 - 26)

Sąd zważył, co następuje:

Powodowie K. O. i A. O. (1) wniosli o zasądzenie na ich rzecz zadośćuczynienia za krzywdę w postaci naruszenia dóbr osobistych spowodowanych śmiercią syna A. O. (2).

Z uwagi na fakt, iż działanie sprawcy wypadku powodujące śmierć syna powodów miało miejsce w 2005 r. powodowie nie mogą dochodzić zadośćuczynienia na podstawie art. 446 § 4 k.c. Przepis ten bowiem wszedł w życie w dniu 3

sierpnia 2008 r., z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2008 r. Nr 116 poz. 731). Ustawa ta, nie zawiera żadnych szczególnych unormowań intertemporalnych dotyczących przytoczonego przepisu. Tym samym nie można uznać, aby istniały podstawy prawne do stosowania treści tego przepisu z mocą wsteczną. Zgodnie z treścią wyroku Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 10 listopada 2010 r. (II CSK 248/2010, LexPolonica nr 2497390, OSNC 2011/B poz. 44) najbliższym członkom rodziny zmarłego nie przysługuje roszczenie o zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 446 § 4 k.c., gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu przed dniem 3 sierpnia 2008 r.

Za zasadne zatem uznać należy stanowisko powodów, iż podstawę ich roszczenia stanowić może art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Katalog dóbr osobistych, określonych w art. 23 k.c., ma charakter otwarty. Przepis ten wymienia dobra osobiste człowieka pozostające pod ochroną prawa cywilnego w sposób przykładowy, uwzględniając te dobra, które w praktyce mogą być najczęściej przedmiotem naruszeń. Przedmiot ochrony oparty na podstawie art. 23 i 24 k.c. jest jednak znacznie szerszy. Należy uznać, że ochronie podlegają wszelkie dobra osobiste rozumiane jako wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym uznaje się za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę. Rodzina jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź, podlega ochronie prawa. Dotyczy to odpowiednio ochrony prawa do życia rodzinnego obejmującego istnienie różnego rodzaju więzi rodzinnych. Więzy rodzinna odgrywa doniosłą rolę, zapewniając członkom rodziny m.in. poczucie stabilności, wzajemne wsparcie obejmujące sferę materialną i niematerialną oraz gwarantuje wzajemną pomoc w wychowaniu dzieci i zapewnieniu im możliwości kształcenia. Należy zatem przyjąć, że prawo do życia rodzinnego i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 i 24 k.c. Spowodowanie śmierci osoby bliskiej może zatem stanowić naruszenie dóbr osobistych członków jej rodziny i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 14 stycznia 2010 r. IV CSK 307/2009 LexPolonica nr 2371235, OSNC 2010/C poz. 91, OSP 2011/2 poz. 15). Również w uchwale z dnia 22 października 2010 r. III CZP 76/2010 (OSNC 2011/B poz. 42) Sąd Najwyższy, analizując skutki dodania § 4 do art. 446 k.c. uznał, że wzmacnia on pozycję najbliższego członka rodziny, jednak nie wyklucza stosowania także art. 448 k.c., przy czym na podstawie art. 448 k.c. zadośćuczynienie pieniężne przysługuje najbliższemu członkowi rodziny za doznaną krzywdę także wtedy, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu przed dniem 3 sierpnia 2008 r.

Przesłanką odpowiedzialności przewidzianej w art. 448 k.c. jest bezprawne i zawinione działanie sprawcy naruszenia dobra osobistego. (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 12 grudnia 2002 r. V CKN 1581/2000 Lex Polonica nr 361049) Przyjęcie takiego stanowiska oznacza, że podstawą zasądzenia odpowiedniej sumy zadośćuczynienia będzie każde zawinione działanie sprawcy, a więc zarówno w wypadku winy umyślnej, jak i winy nieumyślnej. W przedmiotowej sprawie za sprawcę wypadku został uznany R. K., który w sposób nieumyślny naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, czego skutkiem była śmierć syna powodów – A. O. (2). Powyższe okoliczności jednoznacznie wynikają z postanowienia wydanego przez Prokuraturę Rejonową w Mińsku Mazowieckim..

W ocenie Sądu wszystkie ww. okoliczności uzasadniają żądanie powodów co do zasady. Z przeprowadzonego postępowania dowodowego w sprawie jednoznacznie wynika, iż rodzina powodów była rodziną, w której więzy emocjonalne były bardzo silne. (...) z synem A. łączyły bliskie relacje uczuciowe. Zmarły A. O. (2) był osobą lubianą przez otoczenie, grzeczną, sympatyczną, towarzyską. Syn powodów mieszkał razem z rodzicami, nie usamodzielniał się. Powodowie byli silnie skupieni na swoim synu, upatrywali w nim dziecko, które zaopiekuje się nimi na starość. Wypadek, w którym zginął syn powodów zaburzył równowagę w ich rodzinie. Śmierć A. O. (2) była nieoczekiwanym stresującym zdarzeniem, z którym każde z powodów musiało się zmierzyć. Rodzice A. O. (2) po śmierci syna odczuwali głęboką rozpacz. K. O. do chwili obecnej ma zaburzenia snu. W szybkim czasie po śmierci syna straciła ok. 5 kg., do chwili obecnej nie powróciła do poprzedniej wagi. Okresowo powódka nie wykonywała obowiązków domowych, co wynikała z jej stanu emocjonalnego. Powódka próbował radzić sobie z emocjami poprzez ucieczkę w modlitwę, stała się bardzo religijna, nawet przesadnie. Powód natomiast zaczął zagłuszać emocje po stracie syna nadużywaniem alkoholu do tego stopnia, że pojawiły się u niego ataki padaczkowe. Od śmierci syna powód odczuwa samotność emocjonalną. Jego relacje z żoną osłabły z powodu jej stanu psychicznego, a także z uwagi na jego własne reakcje.

Powód po śmierci syna zamknął się w sobie, zminimalizował kontakty społeczne. Przez okres kilku miesięcy miał trudności w zasypianiu. Powyższe wynika z wyjaśnień powodów oraz potwierdzających je zeznań wysłuchanych w sprawie świadków, którym to zeznaniom w całości Sąd dał wiarę. Zeznania te są bowiem logiczne i konsekwentne. Brak jest poza tym dowodów wskazujących na okoliczności przeciwne. Zeznania świadków znajdują poza tym potwierdzenie w treści opinii psychologicznych wydanych w tej sprawie.

W tym miejscu wskazać należy, iż nie ma żadnych mierników, które pozwoliłyby ocenić wartość cierpienia rodziców po stracie dziecka. Zwłaszcza w sytuacji kiedy ta śmierć jest nagła, nieprzewidziana, spowodowana wyłącznie działaniem osoby drugiej. Krzywda i cierpienie osób najbliższych jest ogromne i nie można go przeliczyć na żadną wartość pieniężną. Śmierć dziecka jest na tyle traumatycznym przeżyciem dla rodziców, iż nie sposób się z nią pogodzić. Do końca swego życia rodzice będą odczuwali żal za utraconym dzieckiem i tęsknotę za nim. Wspominanie dziecka podczas uroczystości rodzinnych, świąt, odczuwanie wówczas tęsknoty – to uczucia, które dotyczą każdego rodzica w takiej sytuacji w jakiej znajdują się powodowie. Nie jest to okoliczność szczególna czy nadająca cierpieniu powodów szczególnego czy nietypowego znaczenia. Dotyczy to również odwiedzin grobu zmarłego dziecka, czy dbałości o ten grób. Takie zachowania wykazują wszyscy szanujący i czczący pamięć swoich bliskich. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie decydujące znaczenie przy ustalaniu rozmiaru krzywdy powodów miała okoliczność, iż mimo upływu 10 lat od chwili śmierci dziecka powodowie nadal nie zakończyli procesu żałoby. Jak wynika z opinii biegłego psychologa u K. O. wystąpiły cechy depresyjne, podwyższony poziom wrażliwości emocjonalnej. Śmierć syna wpłynęła znacząco na codzienne funkcjonowanie powodki, zmniejszyła ona swoją aktywność życiową. Obecne funkcjonowanie społeczne powodki, jej stan emocjonalny wykraczają poza typową reakcję po stracie bliskiej osoby. W przypadku powodki wskazany jest udział w terapii psychologicznej. W przypadku A. O. (1) biegły psycholog stwierdził nieprawidłowe przystosowanie do sytuacji jaką była śmierć syna. U powoda nie zostały zakończone jeszcze wszystkie etapy żałoby. Aktywność życiowa powoda po śmierci syna uległa zmniejszeniu. W związku z obniżonym funkcjonowaniem emocjonalnym, społecznym wskazane jest podjęcie przez niego terapii psychologicznej. W przypadku powoda konieczna jest także diagnoza uzależnienia od alkoholu. Z uwagi na nadmierne spożywanie przez powoda alkoholu po śmierci syna konsekwencje tej śmierci miały także przełożenie na wzajemne relacje małżonków. W tym miejscu wskazać należy, iż z zeznań świadków, złożonej dokumentacji lekarskiej dotyczącej stanu zdrowia powoda jednoznacznie wynika, iż jego problem z nadużywaniem alkoholu rozpoczął się już po śmierci syna. Nie ma żadnych dowodów na to, aby przed śmiercią A. powód również nadużywał alkoholu w takim stopniu jak obecnie. Opinie biegłego psychologa są w ocenie Sądu w pełni wiarygodne, nie były one poza tym w toku niniejszej sprawy kwestionowane przez strony.

Mając na uwadze powyższe uznać należy, iż cierpienia powodów po śmierci syna były bardzo intensywne i w zasadzie trwają do dzisiaj. Przez okres 10 lat emocje powodów nie uległy wyciszeniu, nie zakończyli oni jeszcze okresu żałoby. Te okoliczności w ocenie Sądu mają istotny wpływ na ocenę zasadności żądania powodów.

Życie ludzkie jest bezcenne. Tym samym zadośćuczynienie za krzywdę w postaci pozbawienia życia osoby najbliższej dla powodów nie może być niskie, bo doprowadziłoby do deprecjacji wartości życia ludzkiego. Zadośćuczynienie ma bowiem przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość.

Uwzględniając powyższe okoliczności Sąd uznał, iż adekwatną kwotą do rozmiarów odniesionej przez K. O. i A. O. (1) krzywdy spowodowanej zerwaniem więzi emocjonalnych pomiędzy nimi a zmarłym A. O. (2) będą żądane przez nich kwoty po 90.000 zł dla każdego z nich. Kwoty te uwzględniają wszystkie okoliczności istotne dla niniejszej sprawy takie jak upływ czasu od chwili śmierci syna powodów oraz rozmiar cierpienia powodów po stracie syna, a zwłaszcza fakt, iż mimo upływu 10 lat od śmierci syna powodowie nie zakończyli okresu żałoby i z uwagi na stan emocjonalny oboje wymagają udziału w terapii psychologicznej. Tak określonych kwot nie można w żadnym razie uznać za wygórowane w ustalonym w niniejszej sprawie stanie faktycznym. Zwłaszcza, iż nie zostało wykazane, aby syn powodów w jakikolwiek sposób przyczynił się do powstania szkody lub jej rozmiaru.

Odsetki ustawowe od uwzględnionych kwot Sąd zasądził od dnia wskazanego w pozwie, tj. po upływie 30 dni od daty doręczenia pozwanemu zgłoszenia szkody i roszczenia o wypłatę zadośćuczynienia. W przedmiotowej sprawie nie było żadnych szczególnych okoliczności, które nie mogły zostać ustalone przez ubezpieczyciela w ww. terminie w toku postępowania likwidacyjnego, a tym samym uzasadniona była odmowa wypłaty zadośćuczynienia. Orzecznictwo sądowe w zakresie podstawy prawnej zgłoszonego żądania powodów jest już utrwalone i znane ubezpieczycielowi. Tym samym zgłoszony spór, co do zasady wypłaty żadanego zadośćuczynienia nie może uzasadniać odmowy przyznania należnych odsetek od dnia, po którym ubezpieczycielowi upływał termin do wypłaty zadośćuczynienia..

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w wyroku. Z uwagi na uwzględnienie roszczeń powodów w całości Sąd obciążył pozwanego kosztami procesu poniesionymi przez powodów w postaci wynagrodzenia ich pełnomocnika powiększonego o opłatę skarbową od pełnomocnictwa. Jednocześnie Sąd nakazał pobranie od pozwanego na rzecz Skarbu państwa nieuiszczonych kosztów procesu w postaci opłat sądowych od pozwu oraz kosztów opinii biegłego psychologa.